

Sagens Realitet, der ifjor laa for i Landstthinget, men derimod ene og alene det politiske Spørgsmaal; som man kunde give den Slags Lov ved Finantsloven, thi de Herrer ville erindre, at Alt, hvad Landstthinget gjorde, var, at det udslemt af Finantsloven det Forslag, som ved de Herrer's Beslutning var optaget paa samme, og at det sendte dette Forslag tilbage til Dem i Form af et særligt Lovforslag, men ganske af samme Indhold som det, der blev udstemt af Finantsloven. Spørgsmaalet foreligger altsaa forsaavidt fuldkommen rent. Det er umuligt at benegte, at det Forslag, der foreligger under Nr. 95, er et Stykke Lønningslov; det fremtræder i sin Form som saadant, og det er ogsaa aldeles klart af Indholdet. At dette Forslag vil møde samme Vanskeligheder i det andet Thing iaar, som det mødte ifjor, nærer jeg ikke den allerjævneste Tvivl om, og jeg vil ogsaa for mit Vedkommende sige, at mine Tvivl ligeoverfor dette Forslag, hvad den politiske Side angaar, ere ligesaa store som mine Tvivl med Hensyn til det Forslag, jeg modsatte mig ved anden Behandling. Jeg kan ikke erkende det for rigtigt, at man forøger den Magt, man har gennem Finantsloven, til at ville paa-vinge Regjeringen og Landstthinget Lovforslag uden den alvorligste Overveelse, og uden at der har været Tid til, at de forskjellige Meninger kunde komme frem. Den ærede Ordfører for dette Afsnit har ansøgt, at dette ikke var det samme Forslag som det, der forelaa ifjor, og det er det ganske vist heller ikke. Man er gaaet noget videre, end man gif ifjor, men netop det, jeg har udtalt — og som ikke kan benegtes — om Landstthingets Stilling til Forslaget ifjor, vidner om, at det ikke var selve Indholdet, men derimod Formen, hvorom der ifjor var Spørgsmaal, og Forslaget vil derfor iaar møde akkurat den samme Modstand som ifjor. Den ærede Ordfører har sagt eller i alt Fald antydte, at man ikke vidste nogen anden Vej at gaa; men, mine Herrer, der foreligger en meget naturlig Vej, ad hvilken De kunde have gaaet, og ad hvilken de kunde have opnaaet fuldstændig Overensstemmelse med Regjeringen, nemlig den, at man behandlede de Forslag, som af mig og min ærede Kollega, Kultusministeren, ere forelagte. Der kunde da ikke blot have været forhandlet om Principerne og om Størelsen, men der kunde ogsaa være gjort Skridt til med Regjeringens Tilslutning at opfylde de Ønsker, som her oftere ere bleve udtalte, og som med stor Styrke bleve fremsatte af det ærede Medlem, der sidder ved min Side (S. N. Hansen), da Sagen forrige Gang forelaa, nemlig Ønskerne om en tidligere Revision af Lønningslovene end den lovbestemte. Derpaa erklærede jeg mig beredt til at gaa ind, og der kunde da have været opnaaet en tilfredsstillende Løsning af hele dette Spørgsmaal; men saalænge man

vedbliver at holde det i den politiske Situation, som man nu gjør, have de ikke blot Landstthinget, men ogsaa Regjeringen til aldeles afgjorte Modstandere. — Det gjør mig smertelig ondt at maatte sige det Samme med Hensyn til det Forslag, der er stillet til § 17, men ogsaa i den Henseende kunde de Herrer have faaet deres Ønsker opfyldte; thi som bekendt er det hverken ved dette Spørgsmaal eller ved Spørgsmaal om Soldatens Lønning Realiteten, der skiller Regjeringen fra Folkethinget. Og saa her er det Grunde af mere politisk Natur, som medføre, at man maa modsætte sig disse Tillæg. Derfor de Herrer vilde følge den Vej, jeg nys antydede, altsaa give Lønningsløgene ved speciel Lov, skal jeg for mit Vedkommende erklære, at jeg vil være villig til paa denne Lov at optage Forhøielsen haabe til Invaliderne og til Soldaterne, forudsat at man ikke maatte finde det bedre at fremme de to Forslag, der foreligge fra mine militære Kollegers Side, navnlig betræffende Soldaterne og Underforporalerne. Altsaa, mine Herrer! jeg erklærer mig beredt til at forhandle med Dem om en speciel Lov; men paa Finantsloven er jeg ikke istand til at kunne modtage Forhøielsen, og jeg tror at turde indstaa Dem for, at det heller ikke vil være muligt at bevæge det andet Thing til at give Forhøielsen paa denne Maade. Landstthinget og Regjeringen staa i dette Tilfælde sammen og tilbyde dette Thing en Vej, ad hvilken de kunne faae deres Ønsker opfyldte og kunne fyldestgjøre Billighedens Krav; det kommer kun an paa Dem selv, om De ville vælge denne Vej. — Der foreligger endnu et Spørgsmaal, betræffende Klasse-lotteriet, med Hensyn til hvilket jeg skal erklære mig enig i de Bemærkninger, der kom saavel fra den ærede Ordførers som den ærede Formands Side. Derfor man vedtager mit Forslag under Nr. 16 til § 7, er dermed i Realiteten det Forslag bortfaldet, som staaar opført til § 7 blandt den Række af de sidst vedtagne Ændringsforslag, jeg nu foreslaar at udstemme.

Ordføreren (Bjessen): Den ærede Ordfører for Mindretallet (Scavenius) udtalte sig paa en meget bestemt Maade om, hvorledes det andet Thing vilde stille sig til denne Sag, og han syntes at finde Støtte i den Henseende hos den høitæredede Conseilspresident, naar han endogsaa brugte saadanne Udtryk som, at det var „afgjort“, hvorledes denne Sag vilde stille sig i Fremtiden. Jeg tror nu ikke, at nogen af de ærede Herrer er berettiget til at udtale sig paa en saa afgjørende Maade. Ganske vist er det andet Thing ikke noget Udvalg af Embedsmænd, som vi have at forhandle med; men det Udvalg af Embedsmænd, som vi her have at forhandle med, er den høitæredede Regjering. Jeg kan ikke Andet end fastholde den Overbevisning, at det, naar vi stode